

Bờ Sông Vẫn Gió

Trong bài thơ vừa gửi có một câu cho em. Tại vì em không xem chớ anh không nói dối. Nói dối là cái tội, xưng tội, Chúa không tha...mà khi chết thành ma Diêm Vương cũng không ngó...như thơ, em vừa mở rồi xếp lại, không xem!

Thơ anh gửi cho em có một câu ngộ lắm nhắc lại thời thăm thăm gặp em một chiều mưa...

Một câu thơ rất xưa tình cờ anh thấy lại...thấy em hoài con gái tuổi mười sáu tròn trăng, tuổi mười sáu cổ nhân...như Dran cổ quận!

Xe thổ mộ đi chậm trên đường về Filnôm...Câu thơ rất dễ thương, đó là câu thơ đó, nói về xe thổ mộ, em nhớ con ngựa gầy? Em nhớ chớ mưa bay...và em ngồi ép nhẹp, anh thì đứng khép nép, tay bám chặt thành xe...Mưa trên lối mình về, đến nơi thì hai chỗ. Hữu duyên có kỳ ngộ. Hữu duyên có kỳ đầ...Kìa em, ai chào đón. Em che đầu bằng nón. Ai đó giương sẵn ô...Buổi chiều đó chiều mưa. Nơi anh dừng, mưa trắng...

Nơi anh về, mặt trận. Mấy mươi năm, Việt Nam. Em vẫn là cố nhân lòng anh đầy lòng nhớ...như cây đa cổ độ chờ con đò sang sông. (Dẫu đò về, đò không! Tiếc, đò không về lại!). *Ờ nhỉ, ai bảo em được sinh làm con gái để anh thề chề hết thủy giai nhân!*

Gió lay lá bấp bờ sông. Bờ sông vẫn gió..., em ạ.

Trần Văn Lệ